

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATEI GENERALE
DOAMNA TAMARA ČAPETA
prezentate la 11 decembrie 2025¹

Cauza C-488/24

D.V.

împotriva

„Kigas” MB,

intervenient:

Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

[cerere de decizie preliminară formulată de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Curtea Supremă a Lituaniei)]

„Trimitere preliminară – Protecția consumatorilor – Contracte încheiate cu consumatorii – Servicii de transport internațional de mărfuri – Directiva 2011/83/UE – Directiva privind drepturile consumatorilor – Articolul 5 – Obligația precontractuală a comercianților de a furniza informații consumatorilor – Întinderea acestei obligații – Informații cu privire la principalele caracteristici ale unui contract – Informații cu privire la prețul total al unui serviciu – Informații cu privire la taxele vamale – Directiva 2005/29/CE – Directiva privind practicile comerciale neloiale – Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele (CMR) – Articolul 7”

I. Introducere

1. Prezenta cerere de decizie preliminară privește un contract de transport internațional de mărfuri încheiat între un consumator și un comerciant. Contractul menționat avea ca obiect transportul mai multor bunuri personale ale acestui consumator din Norvegia în Lituania.

2. La intrarea în Uniunea Europeană, în timp ce transporta bunurile, un angajat al comerciantului a fost oprit de autoritățile vamale suedeze și a fost informat că trebuiau plătite taxe vamale pe bunurile transportate. Ulterior plății acestor taxe, comerciantul i-a solicitat consumatorului să îi ramburseze suma plătită. Consumatorul a refuzat însă să plătească suma datorată cu titlu de taxe pentru motivul că comerciantul și-a încălcat obligația precontractuală de informare, întrucât a omis să îl informeze cu privire la procedurile vamale aplicabile transportului de mărfuri.

¹ Limba originală: engleza.

3. Directiva 2011/83/UE (denumită în continuare „Directiva privind drepturile consumatorilor”)² stabilește cerințele referitoare la informațiile pe care comercianții trebuie să le furnizeze consumatorilor înainte de încheierea unui contract cu scopul de a menține echilibrul corect între un nivel ridicat de protecție a consumatorilor și competitivitatea întreprinderilor³. Cu toate acestea, întinderea obligației de informare menționate nu este prevăzută în mod explicit în aceasta și, mai precis, din textul respectivei dispoziții nu reiese cu claritate limitele până la care comercianții – care furnizează un serviciu de transport internațional de mărfuri – trebuie să meargă pentru a îndeplini această obligație.

4. Ca urmare a acestei ambiguități, Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Curtea Supremă a Lituaniei), care este instanța de trimitere din prezenta cauză, solicită Curții să se pronunțe cu privire la aspectul dacă articolul 5 alineatul (1) din Directiva privind drepturile consumatorilor trebuie interpretat în sensul că un comerciant care furnizează un serviciu de transport internațional unui consumator are obligația de a informa acest consumator cu privire la procedurile vamale aplicabile transportului.

II. Situația de fapt din litigiul principal, întrebările preliminare și procedura în fața Curții

5. Reclamantul din litigiul principal, D.V. (expeditorul bunurilor și consumatorul), a încheiat prin telefon, verbal, un contract cu pârâta, „Kigas” MB (denumită în continuare „Kigas”), pentru transportul unor bunuri.

6. În temeiul acestui contract, Kigas, o societate de persoane cu răspundere limitată, s-a angajat să transporte două motociclete, un cvadriciclu, două mașini de spălat și două mașini de uscat, toate aparținând reclamantului, din Norvegia în Lituania, la prețul de 450 de euro. Părțile nu au semnat un contract de transport scris și nici nu au întocmit o scrisoare de trăsură care să precizeze detaliile transportului.

7. Reclamantul a predat bunurile pârâtei în Norvegia, la 16 iunie 2020. Potrivit declarațiilor unui martor, la momentul predării bunurilor, un angajat al pârâtei l-a întrebat pe reclamant dacă este necesar să se oprească la vamă, însă reclamantul i-a explicat că bunurile sunt transportate pentru el însuși.

8. La 17 iunie 2020, un angajat al pârâtei a fost oprit, în timp ce efectua transportul, la frontiera dintre Norvegia și Suedia, unde, după efectuarea inspecției de către agenții vamali, s-a decis că bunurile trebuiau să fie declarate în vamă, la intrarea în Uniunea Europeană. În aceeași zi, a fost întocmită o declarație vamală prin care s-au aplicat taxe vamale în valoare de 40 899 de coroane suedeze (SEK) (3 890,59 euro) pentru bunurile transportate, taxe pe care pârâta le-a achitat.

9. La 18 iunie 2020, pârâta a emis reclamantului o factură pentru suma de 4 340,59 euro (450 euro pentru serviciul de transport și 3 890,59 euro pentru taxele aplicate pe bunuri de autoritățile vamale suedeze).

² Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO 2011, L 304, p. 64).

³ A se vedea considerentul (4) al Directivei privind drepturile consumatorilor.

10. Transportatorul a livrat toate bunurile, cu excepția uneia dintre motocicletele reclamantului, la locația convenită în Lituania, la 20 iunie 2020. Pârâta l-a informat ulterior pe reclamant că motocicleta reținută urma să îi fie predată după achitarea facturii.

11. Ca urmare a acestui fapt, reclamantul a introdus o acțiune împotriva pârâtei la Kauno apylinkės teismas (Tribunalul Districtual din Kaunas, Lituania), prin care solicita respectivei instanțe (i) constatarea caracterului nefondat al facturii din 18 iunie 2020 emise de pârâtă, constatarea faptului că reclamantul nu este obligat să plătească taxele stabilite în aceasta și obligarea pârâtei la emiterea unei noi facturi în care să figureze doar costul serviciului în valoare de 450 de euro și (ii) obligarea pârâtei la restituirea imediată către reclamant a motocicletei reținute.

12. Pârâta a introdus o cerere reconvențională la instanța menționată, solicitându-i (i) obligarea reclamantului la plata sumei de 450 de euro pentru transportul mărfurilor și (ii) acordarea de despăgubiri în valoare de 3 876,76 euro.

13. În fața aceleiași instanțe, reclamantul a susținut că pârâta nu și-a îndeplinit obligația, care îi revenea în temeiul articolului 5 din Directiva privind drepturile consumatorilor, de a-i furniza informațiile necesare înainte de încheierea contractului.

14. Dispoziția menționată stabilește obligația de a furniza informații în ceea ce privește *alte* contracte *decât* contractele negociate în afara spațiilor comerciale și contractele la distanță. Deși contractul în discuție în litigiul principal a fost încheiat prin telefon și, prin urmare, ar putea fi considerat un contract negociat în afara spațiilor comerciale sau un contract la distanță în conformitate cu articolul 6 din Directiva privind drepturile consumatorilor, instanța de trimitere a confirmat, în răspunsul său la o solicitare de informații formulată de Curte, că contractul în discuție în litigiul principal trebuie considerat un alt contract decât un contract negociat în afara spațiilor comerciale sau un contract la distanță și trebuie, așadar, să fie reglementat mai degrabă de articolul 5 din Directiva privind drepturile consumatorilor decât de articolul 6 din aceasta.

15. Articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (c) din Directiva privind drepturile consumatorilor prevede:

„(1) Înainte ca un contract, altul decât un contract la distanță sau un contract negociat în afara spațiilor comerciale, sau orice ofertă similară să producă efecte obligatorii asupra consumatorului, comerciantul trebuie să îi furnizeze consumatorului următoarele informații în mod clar și inteligibil, în cazul în care respectivele informații nu reies în mod evident din context:

(a) principalele caracteristici ale bunurilor sau serviciilor, în mod corespunzător cu mediul de comunicare și cu bunurile sau serviciile în cauză;

[...]

(c) prețul total al bunurilor sau serviciilor cu toate taxele incluse sau, în cazul în care prețul nu poate fi calculat în avans în mod rezonabil dată fiind natura bunurilor sau a serviciilor, modalitatea de calcul al prețului și, după caz, toate costurile suplimentare de transport, de livrare sau taxele poștale sau, în cazul în care acestea nu pot fi calculate în avans în mod rezonabil, menționarea faptului că aceste costuri suplimentare ar putea fi suportate de consumator”.

16. În temeiul acestor dispoziții, reclamantul a susținut că, prin faptul că nu i-a furnizat informațiile necesare cu privire la taxele vamale, pârâta și-a încălcat obligația care îi revenea în temeiul articolului 5 din Directiva privind drepturile consumatorilor. Ca urmare a încălcării obligației menționate, reclamantul a susținut că nu avea obligația de a plăti taxele vamale.

17. La rândul său, pârâta a susținut că nu avea obligația prevăzută la articolul 5 din Directiva privind drepturile consumatorilor de a-i furniza reclamantului informații cu privire la taxele vamale sau la documentele necesare pentru desfășurarea procedurilor vamale. În schimb, pârâta a susținut că, în conformitate cu articolul 11 din Convenția CMR⁴, reclamantul, în calitate de expeditor, era de fapt cel care avea obligația de a-i furniza transportatorului informațiile necesare referitoare la taxele vamale.

18. Articolul 11 paragrafele 1 și 2 din Convenția CMR prevede:

„1. În vederea îndeplinirii formalităților de vamă și a altora care trebuie făcute înainte de eliberarea mărfii, expeditorul trebuie să anexeze la scrisoarea de trăsură sau să pună la dispoziția transportatorului documentele necesare și să-i furnizeze toate informațiile cerute.

2. Transportatorul nu este obligat să examineze dacă aceste documente și informații sunt exacte sau suficiente. Expeditorul este răspunzător față de transportator pentru toate daunele care ar putea rezulta din lipsa, din insuficiența sau din neregularitatea acestor documente și informații, în afară de cazul în care culpa este a transportatorului.”

19. Prin hotărârea din 17 mai 2023, Kauno apylinkės teismas (Tribunalul Districtual din Kaunas) a admis în parte cererea reclamantului și în totalitate cererea reconvențională a pârâtei, obligând-o pe aceasta din urmă să îi restituie reclamantului motocicleta, iar reclamantul fiind obligat să îi plătească pârâtei suma de 450 de euro pentru transportul bunurilor, precum și suma de 3 876,76 euro cu titlu de despăgubiri.

20. Această hotărâre a fost atacată ulterior cu apel la Kauno apygardos teismas (Tribunalul Regional din Kaunas, Lituania), care a confirmat hotărârea instanței de grad inferior prin decizia din 16 noiembrie 2023.

21. Instanțele menționate au considerat că atât dispozițiile prevăzute în Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (Codul civil al Republicii Lituania), care reglementează contractele încheiate cu consumatorii, cât și dispozițiile Convenției CMR sunt aplicabile în prezenta cauză. Ele au constatat în plus că, în cazul existenței un conflict între legislația națională care reglementează relațiile cu consumatorii și norma prevăzută la articolul 11 din Convenția CMR, aceasta din urmă este cea care trebuie să prevaleze. Plecând de la acest raționament și fiind de acord cu pârâta, instanțele menționate au statuat că reclamantul, în calitate de expeditor al bunurilor, nu și-a îndeplinit obligația de a-i furniza pârâtei informațiile și documentele necesare impuse pentru efectuarea formalităților vamale și că reclamantul era, prin urmare, obligat să îi ramburseze pârâtei costurile pe care aceasta le-a suportat în legătură cu taxele vamale.

22. Ca urmare a deciziei pronunțate de Kauno apygardos teismas (Tribunalul Regional din Kaunas), reclamantul a formulat recurs împotriva acestei decizii la instanța de trimitere din prezenta cauză.

⁴ Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele, semnată la Geneva la 19 mai 1956 (denumită în continuare „Convenția CMR”).

23. Instanța menționată ridică problema dacă articolul 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind drepturile consumatorilor trebuie interpretat în sensul că un comerciant care furnizează un serviciu de transport internațional unui consumator are obligația de a informa respectivul consumator cu privire la procedurile vamale aplicabile transportului.

24. În cazul existenței unei asemenea obligații, instanța de trimitere solicită să se clarifice întinderea și conținutul acesteia. Mai precis, instanța menționată ridică problema dacă respectiva obligație de a furniza informații impune comerciantului și obligația (i) de a informa consumatorul cu privire la documentele specifice care trebuie prezentate autorităților vamale și (ii) de a calcula cuantumurile specifice ale taxelor vamale aplicabile și de a informa consumatorul cu privire la acestea sau dacă este suficient doar ca consumatorul să fie informat că *este posibil* să fie aplicate taxe vamale.

25. Deși pârâta este un profesionist care își desfășoară activitatea în domeniul transportului internațional de mărfuri, instanța de trimitere are totuși îndoieli cu privire la aspectul dacă ar fi proporțional să se impună în sarcina sa obligația de a examina particularitățile fiecăreia dintre bunurile care urmează să îi fie predate pentru a fi transportate, precum și cerințele necesare pentru fiecare transport, în scopul calculării taxelor vamale aplicabile.

26. Instanța de trimitere observă că răspunsul la întrebarea privind întinderea și conținutul obligației unui comerciant de a furniza informații unui consumator cu privire la procedurile vamale aplicabile în cursul unui transport internațional, în temeiul articolului 5 din Directiva privind drepturile consumatorilor, îi va permite să stabilească care este partea din litigiul principal care trebuie să suporte consecințele negative ale îndeplinirii necorespunzătoare a procedurilor vamale și să determine care este partea care, la rândul său, trebuie să suporte costurile taxelor vamale achitate de pârâtă în cursul transportului.

27. În aceste circumstanțe, Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Curtea Supremă a Lituaniei) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Articolul 5 alineatul (1) litera (a) din [Directiva privind protecția consumatorilor], care impune comerciantului obligația să furnizeze consumatorului informații cu privire la caracteristicile serviciilor, trebuie interpretat în sensul că comerciantul care furnizează consumatorului un serviciu de transport internațional de bunuri are obligația de a informa consumatorul cu privire la procedurile vamale aplicabile transportului? În cazul în care articolul 5 alineatul (1) litera (a) din [Directiva privind protecția consumatorilor] trebuie interpretat în sensul că impune comerciantului obligația de a informa consumatorul cu privire la procedurile vamale aplicabile transportului internațional de bunuri, este suficient ca acesta să indice că expeditorul (consumatorul) trebuie să se ocupe de documentele necesare pentru procedurile vamale și să achite taxele vamale sau trebuie să furnizeze informații detaliate (o listă) cu privire la documentele precise care trebuie prezentate autorităților vamale și la nivelurile (cuantumurile) taxelor vamale aplicabile?
- 2) Obligația comerciantului, prevăzută la articolul 5 alineatul (1) litera (c) din [Directiva privind protecția consumatorilor], de a furniza consumatorului informații cu privire la prețul bunurilor sau serviciilor cu toate taxele incluse sau, în cazul în care prețul nu poate fi calculat în avans în mod rezonabil dată fiind natura bunurilor sau a serviciilor, modalitatea de calcul al prețului și, după caz, toate costurile suplimentare de transport, de livrare sau taxele poștale sau, în cazul în care acestea nu pot fi calculate în avans în mod rezonabil, menționarea faptului că aceste costuri suplimentare ar putea fi suportate de consumator, implică obligația

comerciantului care furnizează un serviciu de transport internațional de mărfuri de a informa consumatorul cu privire la taxele vamale (niveluri și cuantum) aplicabile transportului respectiv?”

28. Guvernele ceh și lituanian, precum și Comisia Europeană au prezentat Curții observații scrise.

29. Curtea a decis să se pronunțe fără desfășurarea unei ședințe de audiere a pledoariilor, în temeiul articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură.

III. Analiză

A. Observații preliminare cu privire la întrebările adresate

30. Cele două întrebări ale instanței de trimitere trebuie analizate împreună. Prin intermediul întrebărilor adresate, instanța menționată urmărește în esență să se stabilească dacă obligația impusă comercianților în temeiul articolului 5 alineatul (1) din Directiva privind drepturile consumatorilor de a informa consumatorii cu privire la principalele caracteristici ale bunurilor sau serviciilor furnizate [articolul 5 alineatul (1) litera (a)] și cu privire la prețul total al bunurilor sau serviciilor [articolul 5 alineatul (1) litera (c)] trebuie interpretată în sensul că include obligația comercianților de a furniza informații referitoare la procedurile vamale care ar putea fi aplicate respectivelor bunuri sau servicii, iar în caz afirmativ, cât de detaliate trebuie să fie aceste informații.

31. Înainte de ne a începe analiza acestor întrebări, considerăm că este util să furnizăm un oarecare context în ceea ce privește, în primul rând, aplicarea taxelor vamale asupra bunurilor care intră pe teritoriul Uniunii Europene din Norvegia (partea B) și, în al doilea rând, relevanța articolului 11 din Convenția CMR pentru prezenta cauză (partea C).

32. Analiza pe care o vom efectua în privința întrebărilor adresate va consta, așadar, în două etape.

33. În primul rând, vom analiza aspectul dacă procedurile vamale pot fi considerate în mod rezonabil una dintre „principalele caracteristici” – în sensul articolului 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind drepturile consumatorilor – ale unui serviciu de transport internațional de bunuri. Pe baza acestei analize, vom concluziona că noțiunea de „principalele caracteristici”, în contextul unui contract de transport internațional de bunuri, trebuie interpretată în sensul că se referă și la procedurile vamale și, prin urmare, că impune unui comerciant care furnizează un astfel de serviciu obligația de a informa consumatorul, înainte de încheierea contractului, cu privire la faptul că *este posibil ca* bunurile transportate să fie supuse taxelor vamale (partea D).

34. În al doilea rând, vom analiza întinderea obligației menționate. Mai precis, vom examina dacă această obligație impune unui comerciant obligația de a furniza consumatorului informații detaliate cu privire la documentele specifice care trebuie prezentate în vederea îndeplinirii procedurilor vamale, precum și cu privire la nivelurile și cuantumul specifice ale taxelor vamale în scopul calculării valorii totale a taxelor aferente fiecărui transport (partea E).

B. Contextul procedurilor vamale în prezenta cauză

35. Deși Norvegia este un stat membru al Spațiului Economic European (SEE), aceasta nu este membră a Uniunii Vamale a Uniunii Europene. Acordul privind Spațiul Economic European (denumit în continuare „Acordul privind SEE”) extinde piața internă a Uniunii la Norvegia prin asigurarea liberei circulații a bunurilor care respectă reglementările Uniunii privind produsele, însă nu elimină frontierele vamale sau formalitățile vamale dintre Norvegia și Uniunea Europeană⁵.

36. Prin urmare, toate mărfurile transportate din Norvegia pe teritoriul vamal al Uniunii Europene trebuie prezentate la birourile vamale de la punctul de intrare și sunt supuse procedurilor și taxelor la import, cu excepția cazului în care se aplică o anumită scutire sau un anumit tratament preferențial.

37. Potrivit Acordului privind SEE, bunurile care sunt originare din Norvegia și sunt însoțite de documentația necesară care dovedește originea preferențială a acestora pot beneficia de intrarea scutită de taxe vamale în Uniunea Europeană.

38. Cu toate acestea, bunurile care nu sunt originare din Norvegia sau cele a căror origine preferențială nu poate fi dovedită rămân supuse Tarifului vamal comun al Uniunii și TVA-ului sau accizelor aplicabile la import, indiferent dacă bunurile sunt transportate pentru uz personal sau ca parte a unei operațiuni comerciale⁶.

39. Este util să se menționeze în acest stadiu că nu reiese în mod clar din decizia de trimitere dacă bunurile transportate pentru reclamant erau originare din Uniune sau din Norvegia ori dintr-o țară terță și, prin urmare, dacă ele ar fi putut fi scutite de taxele aplicate.

40. În orice caz, astfel cum s-a menționat, pentru ca o persoană să se prevaleze de o atare scutire, bunurile ar fi trebuit să fi fost însoțite de documentația necesară care le-ar fi dovedit originea atunci când au fost prezentate autorităților vamale din Suedia. Părțile din litigiul principal nu au contestat însă faptul că reclamantul (expeditorul/consumatorul) nu a furnizat pârâtei (transportatorul/comerciantul) documentele și informațiile referitoare la astfel de proceduri. În prezenta cauză, nu se contestă nici faptul că pârâta nu a furnizat reclamantului informații detaliate cu privire la procedurile vamale și la scutirile aplicabile și la cerințele aferente acestora.

C. Aplicabilitatea articolului 11 din Convenția CMR la prezenta cauză

41. Înainte de a examina conținutul și întinderea obligației unui comerciant de informare precontractuală cu privire la taxele vamale, vom examina pe scurt argumentele formulate de pârâtă și susținute de guvernul ceh în observațiile sale scrise în ceea ce privește articolul 11 din Convenția CMR.

42. Pledând în favoarea unei interpretări stricte a obligației unui comerciant de a furniza informații, guvernul ceh susține că un contract de transport internațional de bunuri, care nu include și un serviciu de intermediere a formalităților vamale (astfel cum pare a fi cazul în

⁵ A se vedea în acest sens Acordul privind SEE, partea II, capitolul 3, intitulat „Cooperarea în domeniul vamal și facilitarea comerțului”, articolul 21.

⁶ A se vedea în acest sens Acordul privind SEE, partea II, capitolul 1, intitulat „Principii de bază”, articolul 8 alineatul (2) și articolele 9 și 10.

prezenta procedură)⁷ îl obligă pe comerciantul respectiv doar să transporte bunurile și, prin urmare, nu îi impune obligația de a informa consumatorul cu privire la taxele vamale relevante, întrucât un astfel de serviciu nu ar face parte din contractul convenit.

43. În susținerea acestui argument, guvernul ceh se întemeiază pe articolul 11 din Convenția CMR, care impune expeditorului mărfurilor (care este și consumatorul în prezenta procedură) obligația de a furniza comercianților documentele necesare și orice alte informații pe care aceștia le solicită în vederea îndeplinirii procedurilor vamale. Înainte de a examina dacă o astfel de obligație impusă unui consumator trebuie să aibă un impact asupra obligației de informare precontractuală care îi revine unui comerciant, va fi mai întâi necesar să analizăm aplicabilitatea convenției menționate la situația de fapt din prezenta cauză.

44. Convenția CMR constituie instrumentul juridic de reglementare a stabilirii răspunderii transportatorului în transportul internațional de mărfuri pe șosele. Această convenție, în conformitate cu articolul 1, se aplică oricărui contract de transport de mărfuri pe șosele, cu titlu oneros, cu vehicule, când locul stabilit al predării mărfii și locul prevăzut pentru livrarea acesteia, așa cum sunt indicate în contract, sunt situate în două țări diferite, dintre care cel puțin una este o țară contractantă parte la convenție.

45. În prezenta cauză, litigiul privește un contract de transport de mărfuri pe șosele care stabilește o adresă din Norvegia drept loc de predare a mărfii și o adresă din Lituania drept loc de livrare a acesteia. Întrucât atât Norvegia, cât și Lituania sunt părți la Convenția CMR⁸, condițiile de aplicabilitate a convenției, astfel cum sunt prevăzute la articolul 1 din aceasta din urmă, sunt pe deplin îndeplinite⁹.

46. Convenția CMR reglementează în principal obligațiile și răspunderea limitată a transportatorului în ceea ce privește transportul rutier internațional și impune expeditorului să furnizeze documentele și informațiile necesare în vederea îndeplinirii formalităților vamale.

47. Cu toate acestea, trebuie menționat de la bun început, astfel cum a afirmat guvernul lituanian în observațiile sale scrise, că Convenția CMR „nu acoperă în niciun caz toate aspectele de drept privat care decurg dintr-un contract de transport de mărfuri pe șosele” și nici nu reglementează aspecte legate de protecția consumatorilor (printre care se numără și cele referitoare la obligația comercianților de a furniza informații) atunci când este încheiat un contract între un consumator și un comerciant¹⁰.

48. În plus, obligația consumatorului de a furniza unui comerciant informațiile și documentele necesare pentru îndeplinirea formalităților vamale, în conformitate cu articolul 11 din Convenția CMR, ia naștere doar *ulterior* încheierii contractului de transport internațional de mărfuri.

⁷ Un astfel de serviciu ar însemna că comerciantul acționează ca un broker sau agent vamal pentru consumator și este contractat pentru a se asigura că declarația vamală este corectă, că obligațiile și taxele sunt plătite cu exactitate și că plata este primită, astfel încât bunurile să poată tranzita fără dificultăți dincolo de frontiere. Din decizia de trimitere nu rezultă că există un diferend între părți cu privire la faptul că un atare contract nu a fost încheiat.

⁸ A se vedea *United Nations Treaty Series*, vol. 1208, p. 427, disponibilă la adresa: https://treaties.un.org/pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=XI-B-11-a&chapter=11&clang=_en

⁹ A se vedea prin analogie Hotărârea din 4 mai 2010, TNT Express Nederland (C-533/08, EU:C:2010:243, punctele 34 și 35 și jurisprudența citată).

¹⁰ A se vedea în acest sens *United Nations, Commentary on the Convention of 19 May 1956 on the Contract for the International Carriage of Goods by Road (CMR)*, 1975, p. 4, punctul 9, disponibil la: <https://unece.org/fileadmin/DAM/trans/doc/2006/sc1cmr/commentary.pdf>

49. Prin urmare, această obligație postcontractuală nu poate fi înțeleasă ca excluzând obligația precontractuală a comerciantului de a informa consumatorul cu privire la procedurile vamale care s-ar putea desfășura și la documentele pe care consumatorul ar trebui să i le furnizeze transportatorului. A concluziona altfel ar contraveni, în opinia noastră, obiectivului general al Directivei privind drepturile consumatorilor de asigurare a unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor.

50. Prin urmare, obligația care revine unui expeditor de a furniza asemenea documente ia naștere doar după încheierea unui contract și, prin urmare, nu trebuie să afecteze obligația precontractuală a unui comerciant de a furniza informații.

D. Taxele vamale trebuie considerate a fi una dintre principalele caracteristici ale unui contract de transport internațional de bunuri?

51. Articolul 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind drepturile consumatorilor prevede în mod clar că, înainte de încheierea unui contract de bunuri sau servicii, comerciantul trebuie să îi furnizeze consumatorului toate informațiile necesare cu privire la principalele caracteristici ale respectivelor bunuri sau servicii.

52. În contextul contractelor de transport internațional de bunuri, instanța de trimitere observă că noțiunea „principalele caracteristici” poate fi interpretată fie în sens strict, și anume ca referindu-se doar la informațiile cu privire la raportul juridic de transport (cum ar fi locul de preluare a bunurilor, locul de livrare a acestora, ruta și prețul), nu și la informațiile cu privire la procedurile vamale și la documentele necesare în vederea îndeplinirii acestor proceduri, fie în sens larg, și anume ca incluzând în noțiunea de principalele caracteristici informații cu privire la procedurile vamale aplicabile transportului.

53. Obligația de informare trebuie înțeleasă în contextul mai larg al obiectivelor urmărite de legiuitor prin această directivă.

54. Din această perspectivă și ținând seama de obiectivele prevăzute la articolul 1 din Directiva privind drepturile consumatorilor, și anume de a contribui la buna funcționare a pieței interne și de a realiza un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, trebuie să se adopte o interpretare largă a domeniului de aplicare al acestei directive¹¹ și, prin urmare, a noțiunii de „informații”, în sensul articolului 5 din aceasta.

55. Deși există o jurisprudență limitată a Curții care abordează întinderea obligației de informare prevăzute la articolul 5 din Directiva privind drepturile consumatorilor, considerăm că unele îndrumări utile privind modul în care Curtea trebuie să interpreteze întinderea acestei obligații se pot desprinde din interpretarea pe care aceasta a dat-o referitor la ceea ce poate constitui o omisiune înșelătoare în ceea ce privește informațiile semnificative pe care un comerciant trebuie să i le furnizeze unui consumator înainte de încheierea unui contract, în temeiul articolului 7 din Directiva privind practicile comerciale neloiale¹².

¹¹ A se vedea Hotărârea din 24 februarie 2022, Tiketa UAB (C-536/20, EU:C:2022:112, punctul 30).

¹² Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului (JO 2005, L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260, denumită în continuare „Directiva privind practicile comerciale neloiale”).

56. Curtea a statuat deja că noțiunile prevăzute în Directiva privind drepturile consumatorilor și în Directiva privind practicile comerciale neloiale trebuie, în măsura posibilului, să determine o interpretare omogenă, întrucât ambele directive se întemeiază pe articolul 114 TFUE și urmăresc obiectivul de a realiza un nivel ridicat de protecție a consumatorilor în cadrul actelor cu putere de lege și al actelor administrative pe care le acoperă¹³.

57. Curtea poate, așadar, utiliza Directiva privind practicile comerciale neloiale și jurisprudența dezvoltată în temeiul acesteia drept orientări pentru interpretarea Directivei privind drepturile consumatorilor și, mai precis, drept temei pentru stabilirea aspectului dacă legiuitorul Uniunii a intenționat sau nu ca obligația de furnizare a informațiilor stabilită în temeiul articolului 5 din cea de a doua directivă să cuprindă și obligația de furnizare a informațiilor cu privire la procedurile vamale în contextul contractelor de transport internațional de bunuri.

58. Rezultă din articolul 7 alineatul (4) din Directiva privind practicile comerciale neloiale, aspect reiterat și în jurisprudența dezvoltată în temeiul acestuia¹⁴, că informațiile pe care un comerciant este obligat să i le furnizeze unui consumator înainte de încheierea unui contract constituie toate *informațiile semnificative* de care consumatorul mediu are nevoie în contextul respectivului contract pentru a lua o decizie comercială în cunoștință de cauză și atunci când omisiunea unor astfel de informații determină sau poate determina consumatorul mediu să ia o decizie comercială pe care nu ar fi luat-o în alte împrejurări¹⁵.

59. Prin urmare, în cazul în care un comerciant nu îi furnizează unui consumator informațiile care ar putea determina respectivul consumator să ia o decizie comercială diferită de cea pe care ar lua-o dacă i s-ar furniza astfel de informații, respectiva omisiune constituie o încălcare a obligației care îi revine comerciantului în temeiul articolului 5 din Directiva privind drepturile consumatorilor.

60. Considerăm că, în prezenta cauză, criteriul de stabilire a aspectului dacă articolul 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind drepturile consumatorilor trebuie interpretat în sensul că un comerciant care furnizează un serviciu de transport internațional unui consumator are obligația de a-l informa pe acesta din urmă cu privire la procedurile vamale aplicabile este acela dacă consumatorul – după ce a fost informat cu privire la procedurile vamale corespunzătoare – ar putea lua o decizie comercială diferită.

¹³ A se vedea, în ceea ce privește noțiunea de „comerciant” utilizată în ambele directive, Hotărârea din 24 februarie 2022, Tiketa (C-536/20, EU:C:2022:112, punctul 29). Această interpretare și aplicare a Directivei privind drepturile consumatorilor este conformă și cu orientările Comisiei privind punerea în aplicare a acestei directive, care precizează că legiuitorul Uniunii s-a bazat pe jurisprudența dezvoltată în temeiul Directivei privind practicile comerciale neloiale la adoptarea Directivei privind drepturile consumatorilor. A se vedea în acest sens Orientările stabilite în Comunicarea Comisiei privind interpretarea și aplicarea Directivei 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind drepturile consumatorilor (JO 2021, C 525, p. 1, denumită în continuare „Comunicarea Comisiei”), la punctul 1.1, intitulat „Noțiunile de «comerciant» și «consumator»”.

¹⁴ În orientările sale privind aplicarea Directivei privind drepturile consumatorilor, Comisia observă că, atunci când aleg principalele caracteristici care urmează să fie comunicate consumatorului, comercianții ar trebui să aplice aceeași abordare ca în cazul articolului 7 alineatul (4) din Directiva privind practicile comerciale neloiale, și anume să informeze consumatorul cu privire la caracteristicile de care consumatorii au nevoie pentru a lua decizii de cumpărare în cunoștință de cauză. A se vedea Comunicarea Comisiei la punctul 3.2, intitulat „Cerințe comune pentru contractele negociate în spațiile comerciale și contractele la distanță/negociate în afara spațiilor comerciale”.

¹⁵ A se vedea prin analogie Hotărârea din 23 ianuarie 2025, NEW Niederrhein Energie und Wasser GmbH (C-518/23, denumită în continuare „Hotărârea NEW Niederrhein Energie”, EU:C:2025:35, punctul 32).

61. Având în vedere faptul că taxele vamale au potențialul de a crește semnificativ costul total al unui transport internațional, așa cum s-a întâmplat în prezenta cauză¹⁶, considerăm că s-ar putea spune că taxele vamale au un efect disuasiv asupra consumatorilor și, prin urmare, sunt susceptibile să îi descurajeze pe aceștia să încheie contracte de transport internațional.

62. În plus, ceea ce constituie „principalele caracteristici” ale unui contract, potrivit articolului 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind drepturile consumatorilor, în scopul de a decide care sunt informațiile pe care un comerciant trebuie să i le furnizeze unui consumator înainte de încheierea unui contract va depinde inevitabil de contextul specific în care se încheie contractul¹⁷. Având în vedere natura transfrontalieră a contractelor de transport internațional de bunuri și faptul că respectivele bunuri sunt în mod obișnuit supuse taxelor vamale, se poate concluziona în mod rezonabil că aceste taxe vamale constituie una dintre principalele caracteristici ale respectivelor tipuri de contracte.

63. Mai mult, faptul că Convenția CMR, care reglementează contractele de transport internațional de mărfuri, cuprinde dispoziții specifice privind obligațiile existente în legătură cu procedurile vamale conferă o susținere suplimentară în favoarea argumentului potrivit căruia procedurile menționate fac parte din „principalele caracteristici” ale acestor tipuri de contracte, în sensul articolului 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind drepturile consumatorilor.

64. Prin urmare, luând în considerare natura specifică a contractelor de transport internațional de bunuri, precum și obiectivele urmărite prin Directiva privind drepturile consumatorilor, considerăm că articolul 5 alineatul (1) litera (a) din această directivă trebuie interpretat în sensul că un comerciant care furnizează un serviciu de transport internațional unui consumator are obligația de a-l informa pe acest consumator cu privire la faptul că *este posibil ca* bunurile transportate să fie supuse unor taxe vamale.

E. Cât de detaliate trebuie să fie însă aceste informații?

65. După ce am stabilit că articolul 5 alineatul (1) din Directiva privind drepturile consumatorilor trebuie interpretat în sensul că impune comercianților o obligație generală de a informa consumatorul cu privire la eventualitatea necesității îndeplinirii unor proceduri vamale în cursul unui transport transfrontalier de bunuri, este acum necesar să se examineze întinderea acestei obligații specifice de informare și, în special, să se examineze dacă această obligație impune unui comerciant obligația de a furniza (i) informații detaliate cu privire la documentele specifice necesare [articolul 5 alineatul (1) litera (a)] și (ii) informații detaliate cu privire la nivelurile și cuantumul taxelor vamale aplicabile transportului în scopul calculării prețului total al serviciului care se prestează [articolul 5 alineatul (1) litera (c)] sau dacă este suficient ca informațiile să aibă un caracter mai general.

66. În ceea ce privește întinderea obligației de informare pe care o are un comerciant, instanța de trimitere ridică în esență problema dacă, la îndeplinirea obligației sale de informare a consumatorului cu privire la aspectul că este posibil ca bunurile transportate să fie supuse unor taxe vamale, este suficient ca un comerciant să precizeze că expeditorul (consumatorul) trebuie

¹⁶ În prezenta cauză, taxele vamale au determinat costuri totale echivalente cu aproape de 10 ori prețul serviciului prestat (4 340,59 euro în total, spre deosebire de 450 de euro pentru serviciul de transport).

¹⁷ A se vedea prin analogie și în ceea ce privește articolul 6 alineatul (1) litera (c) din Directiva privind drepturile consumatorilor, Hotărârea din 10 iulie 2019, Amazon EU (C-649/17, EU:C:2019:576, punctul 37).

să se ocupe de documentele necesare în scopul îndeplinirii procedurilor vamale sau dacă respectivul comerciant trebuie să furnizeze informații detaliate (de exemplu o listă) cu privire la documentele specifice care trebuie prezentate autorităților vamale.

67. Considerăm că răspunsul la această întrebare va depinde în final de serviciul specific furnizat de comerciant și, mai precis, de aspectul dacă contractul include sau nu și un serviciu de intermediere a formalităților vamale prin care comerciantul este de acord să acționeze în numele consumatorului în scopul îndeplinirii procedurilor vamale.

68. Trebuie menționat în acest stadiu că, în conformitate cu obligația precontractuală care îi revine de a furniza unui consumator toate informațiile necesare cu privire la principalele caracteristici ale unui serviciu, comerciantul care furnizează un serviciu de transport internațional de bunuri trebuie să informeze consumatorul cu privire la aspectul dacă un astfel de serviciu de intermediere este sau nu furnizat ca parte a contractului încheiat și, prin urmare, cu privire la persoana care va fi responsabilă să se ocupe de documentația necesară pentru îndeplinirea formalităților vamale, și anume comerciantul (în cazul în care contractul include și un serviciu de intermediere) sau consumatorul (în cazul în care contractul nu include și un serviciu de intermediere).

69. În opinia noastră, un consumator va fi în măsură să ia o decizie comercială în cunoștință de cauză doar în momentul primirii unor astfel de informații, întrucât acestea îi vor permite să decidă dacă ar prefera fie să efectueze formalitățile vamale personal, fie să contracteze un comerciant care furnizează un asemenea serviciu.

1. Întinderea obligației de informare pe care o au comercianții care furnizează un serviciu de intermediere a formalităților vamale

70. Comercianții care furnizează un serviciu de transport internațional de bunuri pot oferi, în cadrul acestui contract, un serviciu de intermediere a formalităților vamale prin care comerciantul ar putea fi contractat să acționeze ca reprezentant vamal al consumatorului în fața autorităților vamale.

71. Un atare contract ar atrage obligația comerciantului care acționează în numele consumatorului de a gestiona relația cu autoritățile vamale, de a îndeplini operațiunile și formalitățile prevăzute de legislația vamală, precum și de a asigura îndeplinirea procedurilor și încasarea plății, astfel încât bunurile să poată trece frontiera fără probleme¹⁸.

72. În cazul în care un contract de transport internațional de bunuri prevede și un serviciu de intermediere a formalităților vamale, comerciantul ar fi, în opinia noastră, obligat să furnizeze consumatorului informații detaliate cu privire la documentele specifice necesare pentru îndeplinirea formalităților vamale. Astfel de informații fac parte în mod necesar din serviciul care se prestează și, prin urmare, intră în sfera de aplicare a obligației precontractuale a comerciantului de informare în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind drepturile consumatorilor.

¹⁸ A se vedea, în ceea ce privește reprezentanții vamali, articolul 5 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2013, L 269, p. 1, denumit în continuare „CVU”), precum și articolul 18 din acesta.

73. Articolul 5 alineatul (1) litera (c) din directiva menționată impune o sarcină considerabilă pe umerii comercianților atunci când este vorba despre obligația acestora de a informa un posibil consumator cu privire la prețul total al serviciului prestat. Această dispoziție nu doar că obligă comerciantul să informeze consumatorul, atunci când este posibil, cu privire la prețul total al bunurilor cu toate taxele incluse, precum și cu privire la toate costurile suplimentare, ci prevede în plus și faptul că, în cazul în care comerciantul nu poate face un astfel de calcul al prețului total înainte de încheierea contractului, el trebuie totuși să informeze consumatorul cu privire la modalitatea de calcul al prețului total.

74. În cazul în care un comerciant este de acord, ca parte a serviciului său internațional de transport, să acționeze în numele consumatorului în calitate de reprezentant vamal, acel comerciant trebuie să ia în calcul și prețul acestui serviciu atunci când îl informează pe consumator cu privire la prețul total al contractului, astfel încât acesta din urmă să poată lua o decizie comercială în cunoștință de cauză.

75. În contextul contractelor de transport internațional de bunuri, comerciantul nu va putea însă întotdeauna să calculeze costul total al serviciului cu toate taxele vamale incluse, având în vedere că costul exact al taxelor vamale în sine nu poate fi întotdeauna calculat în avans în mod rezonabil și va depinde probabil de mai mulți diferiți factori¹⁹.

76. Cu toate acestea, informația cu privire la nivelurile și quantumurile aplicabile taxelor vamale, precum și aplicabilitatea acestor diferiți factori țin de „modalitatea de calcul al prețului” în sensul articolului 5 alineatul (1) litera (c) din Directiva privind drepturile consumatorilor și, ca atare, constituie o informație semnificativă de care consumatorul mediu are nevoie pentru a lua o decizie comercială în cunoștință de cauză²⁰.

77. Prin urmare, obligația unui comerciant – care furnizează un serviciu de intermediere a formalităților vamale ca parte a unui contract de transport internațional de bunuri – de a furniza informații referitoare la prețul total al unui serviciu cu toate taxele și orice costuri suplimentare incluse, în sensul articolului 5 alineatul (1) litera (c), poate fi îndeplinită de respectivul comerciant prin informarea consumatorului, înainte de încheierea contractului, cu privire la faptul că vor trebui plătite taxe vamale, precum și prin furnizarea de informații detaliate cu privire la nivelurile și quantumurile taxelor aplicabile respectivului transport, care includ informații cu privire la factorii generali care ar putea influența costul total al respectivelor taxe (de exemplu, valoarea sau originea bunurilor care sunt transportate) sau cu privire la orice alți factori variabili, independenți de controlul comerciantului²¹.

78. În lumina considerentelor de mai sus, articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (c) din Directiva privind drepturile consumatorilor trebuie interpretat în sensul că un comerciant care furnizează un serviciu de intermediere a formalităților vamale unui consumator, ca parte a unui serviciu de transport internațional de bunuri, este obligat să informeze consumatorul cu privire la procedurile vamale aplicabile transportului internațional. Această obligație implică o obligație de a furniza informații detaliate cu privire la documentele specifice necesare pentru îndeplinirea

¹⁹ În ceea ce privește taxele vamale, există trei factori generali care sunt luați în considerare atunci când se calculează taxele care trebuie plătite cu ocazia importului de bunuri: valoarea bunurilor, clasificarea tarifară a bunurilor și originea bunurilor. A se vedea, în ceea ce privește unele informații generale referitoare la factorii care influențează prețul taxelor, site-ul internet al Comisiei privind modalitatea de calcul al taxelor vamale, disponibil la adresa: https://taxation-customs.ec.europa.eu/customs/calculation-customs-duties_en

²⁰ A se vedea prin analogie Hotărârea NEW Niederrhein Energie, punctul 31.

²¹ A se vedea prin analogie Hotărârea NEW Niederrhein Energie, punctele 38 și 41. Aceasta nu înseamnă însă că gradul de informare cu privire la modul în care este calculat prețul poate implica faptul că consumatorul trebuie să fie în măsură, pe baza acestei informații, să efectueze el însuși calculul acestui preț și să ajungă astfel la un rezultat cifric definitiv (punctul 39 din hotărârea menționată).

formalităților vamale, precum și informații detaliate cu privire la nivelurile sau cantumurile specifice ale taxelor vamale, care includ informații cu privire la factorii generali care ar putea influența prețul total al serviciului care este furnizat.

2. Întinderea obligației de informare pe care o au comercianții care nu furnizează un serviciu de intermediere a formalităților vamale

79. Având în vedere cele de mai sus, ar putea fi disproporționat să se aștepte ca un comerciant care nu furnizează asemenea servicii de intermediere să ofere unui consumator același nivel de detaliere a informațiilor cu privire la procedurile vamale.

80. Deși suntem de acord că impunerea unei astfel de obligații în sarcina acestor comercianți ar putea fi disproporționată, acest aspect nu reduce obligația de bază a comercianților de a furniza consumatorilor suficiente informații cu privire la principalele caracteristici ale serviciului care este furnizat în scopul de a-i permite consumatorului să ia o decizie comercială în cunoștință de cauză.

81. La examinarea întinderii acestei obligații, este important să se mențină echilibrul corect între un nivel ridicat de protecție a consumatorilor și competitivitatea întreprinderilor²². Ținând seama de acest lucru, obligația unui comerciant de a furniza informații cu privire la taxele vamale nu poate fi într-atât de extinsă încât să impună o sarcină disproporționată comerciantului și resurselor acestuia, pe de o parte, nici nu trebuie interpretată într-atât de strict încât să priveze consumatorul de nivelul ridicat de protecție garantat prin articolul 1 din Directiva privind drepturile consumatorilor, pe de altă parte.

82. Având în vedere considerațiile de mai sus, suntem de acord cu instanța de trimitere că ar fi disproporționat să se impună în sarcina unui transportator care nu furnizează un serviciu de intermediere obligația de a examina particularitățile fiecăruia dintre bunurile care urmează să îi fie predate pentru a fi transportate internațional, precum și cerințele privind documentele specifice aplicabile transportului respectivelor bunuri în diferite țări. Acest lucru este valabil în special în contextul economic al anumitor întreprinderi – precum cele mici, așa cum este cazul în prezenta cauză –, care pot să nu dispună de resursele necesare pentru a efectua astfel de examinări²³.

83. Cu toate acestea, reglementarea adoptată în materie de protecție a consumatorilor, precum Directiva privind drepturile consumatorilor, se întemeiază totuși pe premisa că un consumator se găsește într-o situație de inferioritate față de profesionist în ceea ce privește atât puterea de negociere, cât și nivelul de informare²⁴. Prin urmare, comerciantul trebuie să furnizeze suficiente informații pentru a remedia acest dezechilibru și pentru a permite consumatorilor să ia o decizie comercială în cunoștință de cauză.

84. Care este însă nivelul de informare care ar fi suficient pentru a remedia acest dezechilibru?

85. Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar să se analizeze tipurile de documente care pot fi solicitate în scopul îndeplinirii formalităților vamale.

²² A se vedea în acest sens considerentul (4) al Directivei privind drepturile consumatorilor.

²³ A se vedea prin analogie Hotărârea din 10 iulie 2019, Amazon EU (C-649/17, EU:C:2019:576, punctul 48).

²⁴ A se vedea prin analogie Hotărârea din 11 aprilie 2024, Air Europa Líneas Aéreas (C-173/23, EU:C:2024:295, punctul 27 și jurisprudența citată).

86. Cadrul procedural de aplicare a taxelor vamale este armonizat la nivelul întregii Uniuni Europene²⁵, iar pe lângă declarația vamală obligatorie²⁶, cerințele generale privind documentele necesare pentru îndeplinirea procedurilor vamale sunt stabilite în Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447 al Comisiei²⁷. Printre acestea se numără documentele justificative referitoare la valoarea în vamă²⁸ și dovezile de origine²⁹ a mărfurilor care sunt transportate. Prin urmare, deși statele membre sunt libere să prevadă formele specifice ale documentelor care îndeplinesc condițiile necesare³⁰, cerințele de bază privind documentele justificative rămân aceleași pe întreg teritoriul Uniunii.

87. Ținând seama de acest aspect și având în vedere că comercianții care furnizează un serviciu de transport internațional vor deține cunoștințe specializate în legătură cu normele generale privind procedurile vamale, inclusiv în legătură cu documentele necesare pentru îndeplinirea acestor proceduri, cum ar fi documentele justificative referitoare la valoarea în vamă sau dovezile de origine a bunurilor, rezultă că ar trebui să se aștepte în mod rezonabil ca comerciantul să îi furnizeze consumatorului astfel de informații generale cu privire la tipul documentelor justificative, pe care acesta din urmă ar putea fi obligat să le furnizeze comerciantului în scopul îndeplinirii procedurilor vamale, indiferent dacă acest comerciant furnizează sau nu un serviciu de intermediere a formalităților vamale, astfel încât să îi permită respectivului consumator să ia o decizie comercială în cunoștință de cauză.

88. Pentru aceste motive, nu considerăm că articolul 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind drepturile consumatorilor poate fi interpretat în sensul că impune comercianților care nu furnizează un serviciu de intermediere a formalităților vamale în contextul contractelor de transport internațional de bunuri o obligație de a furniza informații detaliate (de exemplu, o listă) referitoare la documentele specifice care trebuie prezentate autorităților vamale la o anumită frontieră pentru fiecare dintre bunurile transportate. Mai degrabă, în opinia noastră, această dispoziție impune comercianților doar obligația de a informa consumatorii cu privire la tipurile documentelor justificative pe care consumatorul va trebui să le furnizeze, și anume, cu privire la faptul că consumatorul are obligația de a furniza documentele care dovedesc originea sau valoarea bunurilor transportate, fără a preciza însă documentele specifice necesare în acest scop.

89. Având în vedere natura serviciului care este furnizat, obligația care îi revine unui comerciant în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (c) din directiva menționată de a informa consumatorul cu privire la prețul total al serviciului furnizat nu trebuie interpretată în sensul că impune unui comerciant care furnizează un serviciu de transport internațional de bunuri – nu însă și un serviciu de intermediere a formalităților vamale – obligația de a-i furniza unui consumator informații detaliate cu privire la nivelurile și cuantumurile specifice ale taxelor vamale. Aceasta deoarece costul taxelor vamale nu poate fi considerat în mod rezonabil ca făcând parte din „prețul” unui astfel de serviciu, care presupune doar transportul bunurilor și nu include un serviciu de intermediere a formalităților vamale.

²⁵ A se vedea în acest sens considerentul (28) al CVU.

²⁶ Articolul 158 din CVU.

²⁷ Regulamentul de punere în aplicare al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2015, L 343, p. 558, denumit în continuare „Regulamentul 2015/2447”).

²⁸ Articolul 145 din Regulamentul 2015/2447.

²⁹ Articolul 116 din Regulamentul 2015/2447.

³⁰ De exemplu, statele membre pot solicita traducerea unor documente. A se vedea în acest sens articolul 116 din Regulamentul 2015/2447.

90. Suntem de acord cu Comisia că obligația de informare prevăzută la articolul 5 alineatul (1) litera (c) din Directiva privind drepturile consumatorilor trebuie interpretată ținând seama de natura contractului încheiat între comerciant și consumator. În cazul în care contractul nu stipulează faptul că transportatorul va furniza servicii de intermediere a formalităților vamale, acesta din urmă nu este obligat să îi furnizeze consumatorului informații detaliate cu privire la nivelurile și cuantumurile taxelor vamale aplicabile bunurilor în cauză.

91. Această concluzie nu înlătură însă nicidecum obligația unui astfel de comerciant de a informa consumatorul cu privire la aspectul că *este posibil* să se aplice taxe vamale, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind drepturile consumatorilor.

92. Ținând seama de aceste aspecte, după furnizarea unor asemenea informații consumatorului, acești comercianți trebuie să stipuleze că, în cazul în care taxe vamale devin exigibile la frontieră, fie ca urmare a naturii bunurilor transportate, fie ca urmare a caracterului inexact sau inadecvat al documentelor furnizate de consumator, comerciantul va achita taxele în numele consumatorului, iar acesta din urmă trebuie să îi ramburseze comerciantului sumele eferente imediat ce mărfurile au fost livrate. Astfel de informații cu privire la posibilele costuri viitoare pot fi considerate în mod rezonabil informații semnificative de care consumatorul are nevoie pentru a lua o decizie comercială în cunoștință de cauză.

93. În lumina celor de mai sus, considerăm că articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (c) din Directiva privind drepturile consumatorilor trebuie interpretat în sensul că un comerciant care furnizează un serviciu de transport internațional de bunuri – nu însă și un serviciu de intermediere a formalităților vamale – are obligația de a informa consumatorul înainte de încheierea contractului cu privire la faptul că este posibil ca bunurile transportate să fie supuse unor taxe vamale și că consumatorul va fi obligat să îi ramburseze comerciantului sumele aferente taxelor achitate de acesta din urmă în numele său. Comerciantul poate îndeplini această obligație furnizându-i consumatorului informații generale cu privire la tipurile de documente justificative necesare în scopul desfășurării procedurilor vamale, însă nu este obligat să furnizeze informații detaliate nici cu privire la documentele specifice necesare pentru îndeplinirea respectivelor formalități vamale, nici cu privire la nivelurile și cuantumurile respectivelor taxe vamale.

94. Aplicând concluziile de mai sus la situația de fapt din litigiul principal, în prezenta cauză nu pare să se conteste faptul că contractul încheiat între reclamant și pârâtă nu includea un serviciu de intermediere a formalităților vamale, la fel cum nu se contestă nici faptul că pârâtă (comerciantul) nu a furnizat reclamantului (consumatorul) informații detaliate cu privire la procedurile vamale și la nivelurile taxelor vamale aplicabile.

95. Împrejurarea dacă pârâtă a omis sau nu să îi furnizeze reclamantului informațiile relevante în legătură cu posibilele proceduri vamale și, prin urmare, și-a încălcat obligația precontractuală de informare care îi incumbă în temeiul articolului 5 din Directiva privind drepturile consumatorilor, precum și întinderea și consecințele acestei încălcări în ceea ce privește contractul în discuție reprezintă aspecte care trebuie examinate de instanța de trimitere.

IV. Concluzie

96. În lumina considerațiilor care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebările preliminare adresate de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Curtea Supremă a Lituaniei) după cum urmează:

Articolul 5 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului („Directiva privind drepturile consumatorilor”)

trebuie interpretat în sensul că, în măsura în care această prevedere impune unui comerciant obligația de a furniza consumatorului informații cu privire la principalele caracteristici ale bunurilor sau serviciilor, comerciantul care furnizează un serviciu de transport internațional unui consumator are obligația de a-l informa pe acest consumator, înainte de încheierea contractului, cu privire la faptul că *este posibil ca* bunurile transportate să fie supuse unor taxe vamale. Această obligație impune comercianților obligația de a informa consumatorul cu privire la aspectul dacă un serviciu de intermediere a formalităților vamale este sau nu furnizat ca parte a respectivului contract și, prin urmare, dacă comerciantul sau consumatorul este cel care va fi responsabil să se ocupe de documentele necesare în scopul îndeplinirii formalităților vamale.

În contextul contractelor de transport internațional de bunuri care *includ* și un serviciu de intermediere a formalităților vamale, articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (c) din Directiva privind drepturile consumatorilor

trebuie interpretat în sensul că obligă comerciantul să îi furnizeze consumatorului informații detaliate cu privire la documentele specifice necesare pentru îndeplinirea formalităților vamale, precum și informații detaliate cu privire la nivelurile și quantumurile specifice ale taxelor vamale, care includ informații cu privire la factorii generali care pot influența prețul total al serviciului furnizat.

În contextul contractelor de transport internațional de bunuri care *nu includ* și un serviciu de intermediere a formalităților vamale, articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (c) din Directiva privind drepturile consumatorilor

trebuie interpretat în sensul că obligă comerciantul să informeze consumatorul cu privire la obligația acestuia din urmă de a-i rambursa comerciantului toate sumele aferente taxelor plătite în numele consumatorului. Acest comerciant trebuie să îi furnizeze consumatorului informații generale cu privire la tipurile de documente justificative necesare în scopul desfășurării procedurilor vamale, însă nu este obligat să îi furnizeze acestuia informații detaliate nici cu privire la documentele specifice necesare pentru îndeplinirea formalităților vamale, nici cu privire la nivelurile și la quantumurile acestor taxe vamale.